רגע מרתק

על כל העולם

הגביע הוא שלה

כוכב נבחרת ישראל בכדורסל, **תנחום** („תני") **כהן־מינץ**, שחזר השבוע לארץ, הוא בן שני מטר וארבעה. הוא מצא לו בחורה בגובהו: היא בת מטר שמונים ו־שלושה.

מיד לאחר שנודע לי הדבר, תפשתי אותה ושאלתי כל מה שאפשר לשאול בחורה בת מטר שמונים ושלושה, העומדת להתחתן.

היא סיפרה: „אני גבוהה מאוד, עם אפ־שרות להארכה. אני לא מבינה למה כש־העולם הזה עשה את הכתבה על הענקות, הוא לא הכניס אותי לתוכה.

„שמעתי שבטבעון יש בחורה גבוהה מ־מני בארבעה סנטימטרים. אבל אני עדיין יכולה להשיג אותה. אני רק בת עשרים וארבע.

„נולדתי בחיפה, גמרתי את בית־הספר הריאלי, ובשנת 1957 הייתי הנציגה של ישראל לכנס של הניו־יורק הראלד טריביון. הייתי קצינת־חינוך בצנחנים. נפגשתי עם איינהואר אחרי מיבצע־סיני. למדתי שנה ב־אוניברסיטה בירושלים. קיבלתי סטיפנדיה למצ'סטר. נסעתי לסיור בארצות־הברית. ל־מדתי עוד שנתיים באוניברסיטה. עבדתי ב־משרד ראש־הממשלה, ועכשיו אני עובדת באוניברסיטה. כפי שאפשר לראות, הספקתי כבר הרבה בחיים.

„את מינץ פגשתי כמו שהגיבורות בסר־טים פוגשות את הגיבורים שלהן. זה היה אחרי שהוא חזר ממדריד, במאי של השנה שעברה.

„אני לא הכרתי אותו בכלל, למרות ששמו הוזכר כל הזמן בעיתונים. אבל כשהסתובבתי ברחוב, היו הילדים צועקים: ‚תראו איזה גבוהה, מתאימה לכהן־מינץ!'

„אומרים שזאת היתה טעות שהחזירו אותו לארץ בין המישחקים של מדריד ל־מישחקים של ג'נבה. אני חושבת שלהיפך, זה היה מעשה גאוני.

„לראשונה פגשתי אותו ב־מק"א בירוש־לים. זה היה לפני הבחינות לב"א שלי. חברה מסן־פרנציסקו באה לבקר אותי. הלכ־תי איתה ל־מק"א, לאכול שם משהו. נכ־נסנו למסעדה, וראינו שם איזה עדת בריונים! מישהו, שהכיר אותי, הזמין אותי להצטרף אליהם, וכך הכרתי את כהן־מינץ.

„אנחנו כבר הולכים שנה, ואני בהחלט מאושרת. אני יכולה ללכת עם עקבים גבו־הים, ללא שום רגשי־נחיתות. בעוד חודש כנראה שנתחתן.

„מינץ הוא בחור מצויין, שקט ורציני. במקצועו הוא מהגדס מכוונות. הוא לא מד־בר הרבה, אבל מה שהוא אומר הוא אומר קצר ולעניין. חוץ מזה הוא גבוה, ואנחנו מסתדרים מצויין.

„לולא הייתי גבוהה, אני חושבת שלא הייתי משיגה מין שידוך נהדר כזה. בכלל, אני חושבת שאנחנו היחידים שלא צריכים לקום ביום העצמאות בשבע, כדי לתפוס מקום. אנחנו היחידים שיכולים לנשום ב־אוטובוס, ולהסתכל על כל העולם מלמעלה למטה.

„הצרה היחידה בנשואין הללו יהיו הגבי־עים. כבר נהיה לי רע כשאני חושבת כמה גביעים שאני אצטרך לנקות."

תנחום כהן־מינץ וכח"ל

מי מחזר אחרי מי?

מי מחזר אחרי מי בהסרטה של הקולונל מרכוז? כולם מחזרים אחרי כולם.

סטאטיס יאלאים חיזר קצת אחרי **רינה גנור**. אחר־כך הוא חיזר קצת אחרי כל הסטאטיסטיות והמבקרות במקום ההסרטה. עכשיו הוא מחזר קצת אחרי דיילת באל־על.

יול ברינר וקירק דוגלאס מחזרים קצת אחרי **אתי מלמן**, המחליפה של **כנטה ברגר**. יול ברינר מחזר קצת גם אחרי רינה גנור, וקירק דוגלאס מחזר קצת אחרי יול ברינר. עוד מעט יגיע לארץ גם **פרנק סינטרה**, והוא יחזר אחרי כולם.

פרנק סינטרה צריך להגיע לארץ ב־24 לחודש. הוא יישאר כאן שלושה ימים, על מנת להשתתף בסרט בתפקיד קטן של טיס. המארגנים, המשתתפים והמשתתפות של הסרט הת־חילו כבר לחכות לו, כי הוא יכול לבוא יותר מוקדם, או לא לבוא בכלל. או לבוא לאחר גמר ההסרטה, ולהגיע לקמצ'סקה במקום לישראל. לכן התחילו כבר לחכות לו.

המחוזרת העיקרית בשטח ההסרטה, אתי מלמן, היא בוגרת הגימנסיה הצרפתית, בת תשע־עשרה וחצי, בתו של קבלן. היא הצליחה לקבל תפקיד בתור מחליפתה של סנטה ברגר לא מפני שהיא שואפת להיות שחקנית, אלא מפני שיש לה פרוסקציה אצל גרוס הגדול. היא מכירה אותו באופן אישי.

זאת אומרת, היא הכירה אותו באופן אישי. עכשיו היא מכירה כבר את יול ברינר, את קירק דוגלאס, וב־24 לחודש, אם לא מוקדם יותר, או מאוחר יותר, או בכלל לא, היא תכיר גם את פרנק סינטרה. השלושה האלה ישיגו לה בקרוב איזה תפקיד גדול יותר בסרטים. לא בגלל שהיא רוצה להיות שחקנית, אלא בגלל שתהיה לה פרוסקציה.

סבתא לומדת מישחק

צבייה דורון היא שחקנית גדולה. היא ילדה את **דינה דורון**, אבל היא עוד תעשה גדולות מזה.

הכישרון של צבייה דורון בא לה בירו־שה מסבו של סב־סבה, שהוריש אותו לסב־סבה, שהוריש אותו לסבה, שהעביר אותו לאביה.

אבל אביה לא השתמש בו, כי הוא היה סוחר ולא היה לו זמן. אז הוא נתן אותו לבתו, לצבייה דורון.

כבר מילדותה התחילה צבייה להשתמש בכשרון הזה. כשהיא היתה קטנה מאוד, היא היתה מסדרת עם החברות שלה הצגות־ילדים. אחר־כך היא רצתה ללמוד מישחק. היא נכנסה לאוניברסיטה, למדה שם שנ־תיים רפואה, אבל כל הזמן היא רצתה ללמוד מישחק.

היא התחתנה והחלה להבין ששני דברים חשובים יש לבן־אדם בחיים שלו: מישחק וילדים.

אז היא ילדה שחקנית אחת, ומהנדס מכני אחד, למדה מישחק בשני אולפנים, בסטודיו בלנינגרד ובסטודיו של גנסין. בסוף היא פתחה בית־ילדים.

„במשך כל הזמן הזה," היא מודה, „היתה לי צמה ארוכה עד הברכיים." במשך כל הזמן הזה היתה לה גם נשמה. היא הכניסה את הנשמה הזאת בדינה'לה. „הכנסתי בה את כל הנשמה שהיתה לי. יצרנו יחד, אני והיא. היינו תמיד מתקשרות אחת עם ה־שנייה בטלפון ומשוחחות.

„כשהיא נסעה לאמריקה, נסעתי אחריה. לא היה לה שם כסף, והיא עבדה כבייבי־סיטר. גם אני. כל מה שעשיתי, עשיתי מושלם."

היא חיתה תמיד, כל חייה, באווירה של תיאטרון. בשנת 1958 היא הופיעה בתפקיד אם בתיאטרון בניו־יורק. בשנת 1964 היא הופיעה שלוש פעמים בהצגה המלחמה ה־אחרונה בתפקיד של סטאטיסטית.

„היה לי קל מאוד להתקבל לשם," היא מספרת, „פשוט ניגשתי לחברת בימות ובי־קשתי מהם להתקבל אצלם כשחקנית. הם קיבלו אותי. ידעתי שהתיאטרון הזה עוד לא גידל זקנים. קיוויתי למצוא בו מקום מתאים."

עכשיו, בעקבות ההצלחה שהחלה להאיר לה פנים, היא התחילה ללמוד מישחק אצל **נולה צ'למן**. „הגיל הכי זקן שם בקבוצה זה 26, אבל אין דבר, אני יכולה לשחק תפקידים של אמהות."

לפעמים, כשיש לה זמן, היא מסתכלת

דינה וצבייה דורון

אחורנית. אז היא רואה שאין לה מה להצ־טער: „כל מה שעשיתי, עשיתי בשלמות. למרות שהייתי תמיד עם דינה, אף פעם לא נדחקתי. תמיד ידעתי לעמוד מן הצד. עכ־שיו אני מחכה לתפקיד חיי, כי דינה עומדת ללדת לי נכד. היא כבר בחודש החמישי להריונה. כך שאני מחכה לתפקיד גדול ב־תור סבתא, ולתפקיד גדול על הבמה."

היה זה בפרדס

יש כל מיני שיטות לחשוק באשה. אפשר לבקש ממנה את ידה. אפשר לבקש מאביה את ידה. אפשר לא לבקש את ידה. אפשר לבקש ממנה את לבה. אפשר להגיד לה ש־אוהבים אותה, או שרוצים לשכב איתה. אבל השיטה הנפוצה לאחרונה היא לאנוס אותה ודי.

תופסים אותה במקום חשוך. אונסים אותה, ואחר־כך מוכיחים שהיא בעצם הסכימה. שמונים אחוז ממיקרי־האונס, הנפוצים כל־כך בזמן האחרון, הוכחו כבלתי־אמיתיים, כמיקרי־אונס מתוך הסכמה.

המיקרה האחרון קרה לשני בנים של שתי משפחות מיוחסות בראשון־לציון. הם הואש־מו על־ידי נערה, בת עירם, בכך שאנסו או־תה בפרדס נידח בצורה גסה ופרועה. הם הכחישו את זה, טענו, כמובן, שהנערה הסכימה.

המיקרה היה אולי מסתיים, כמו כל שאר שמונים האחוזים, לולא שלחה הנערה את השוטרים לחפש אחר עקבות האונס במקום־האונס. השוטרים חיפשו ומצאו שם בגדים קרועים.

שני בני־הטובים נעצרו לחמישה־עשר יום. השבוע הוארך מעצרם לחמישה־עשר יום נוספים.

האם נכון ש:

● **יעל דיין** עומדת להינשא לישׂ־ראלי גרוש, אב לבת הלומדת בכיתה השישית של גימנסיה אליאנס, כאשר תחזור לארץ בשבוע הבא?

★ ★ ★

● שהאדריכל **אורי אפנצירר**, החי בנפרד מאשתו הצרפתיה מזה שלושה חו־דשים, עומד להיפגש עימה אי־שם בין צרפת וישראל, מפני שהיא אינה מוכנה לגור בארץ, ואילו הוא אינו מוכן לעזוב אותה?

★ ★ ★

● **שאשתו של אחד מראשי־הציבור בארץ, הצעירה ממנו ב־הרבה, עומדת להתגרש ממנו אח־רי הבחירות, כדי להינשא לאחר־בה, שגם הוא אישיות ידועה ב־יותר?**

פילוגים במפא"י

מה קורה במפא"י?

עורך־הדין של המשמרת הצעירה של מפא"י, אברהם יהל, מתחתן ומתגרש לסירוגין. הוא התחתן עם אשתו, נפרד ממנה. התחתן אתה שוב. נפרד ממנה. התחתן שוב, עם אשה חדשה, ונפרד ממנה.

הגירושין האחרונים שלו נערכו לפני זמן מועט. הנשואין האחרונים שלו ייערכו בקרוב.

יומם ולילה

דוגמנית מצליחה, אשתו של סטודנט, נוהגת לעבוד ימים ולילות על מנת לפרנס את בעלה. היא סוענת שבעלה מעודד אותה בעבודתה, כי לו אין זמן לעבוד, והוא ממילא עסוק בימים ובלילות בלימודים.

בימים האחרונים התברר שהוא מבלה את זמנו בחברתה של נערה צעירה, בת־קונים של תעשיין ידוע בענף־העץ, סטודנטית כמוהו. הוריה יודעים זאת, אך הם מעלימים עין.